

Arrest

nr. 279 130 van 21 oktober 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 9 juni 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris van 5 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die volgens hun verklaringen België zijn binnengekomen op 5 oktober 2019, samen met hun minderjarige kinderen Be. en Ba., dienden op 14 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 6 juli 2020 werd de beslissing genomen dat Italië verantwoordelijk was voor de behandeling van het verzoek. Verzoekers hebben een Schengenvisum type C ontvangen, geldig van 19 september 2019 tot 10 oktober 2019, van de Italiaanse diplomatieke post te Teheran (VIS).

Op 14 oktober 2020 werd het dossier overgemaakt aan het Commissariaat-generaal.

1.2. Op 5 mei 2022 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen, die verzoekers bij aangetekende brief van 6 mei 2022 ter kennis werden gebracht, zijn de bestreden beslissingen.

- De bestreden beslissing inzake verzoeker, S.B., luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 16/10/2019

Overdracht CGVS: 14/10/2020

U werd gehoord op 2 augustus 2021 van 9u20 tot 13u00 en van 14u05 tot 18u24 op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die het Farsi machtig is. Uw advocaat, meester Didier Luzeyemo Ndolao loco meester Hajarpi Chatchatrian, was gedurende het hele persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U bent afkomstig uit Teheran en bezit de Iraanse nationaliteit. Uw familie is afkomstig uit Sistan en Baloechistan. Uw vader overleed toen u nog zeer klein was en u werd door uw nonkel opgevoed. Hij was een zeer religieus persoon en u wou in zijn voetsporen treden en volgde alle religieuze voorschriften. Rond uw achttiende had u echter door dat u niet aan deze verwachtingen kon voldoen en begon u iets minder te praktiseren.

Via uw neef M.N. werd u van 1383 tot 1384 (Perzische kalender, stemt overeen met maart 2004 tot maart 2005 in de Gregoriaanse kalender) actief in een politieke organisatie onder leiding van professor I.M. Dit was een antigeestelijke islamitische groepering en u deelde hiervoor pamfletten uit en schreef leuzen en slogans op de muren. U stopte hiermee omdat uw neef en andere leden van deze groepering gearresteerd werden. Zelf kende u geen problemen door deze activiteiten.

In 1389 (maart 2010 tot maart 2011) trad u onder druk van uw nonkel toe tot de Basij (Mobilisatie der Verdrukten). U nam regelmatig deel aan de vergaderingen in de moskee. De eerste drie jaar van uw lidmaatschap werd er u herhaaldelijk gevraagd of u controles wou doen, wat u steeds weigerde. U hield zich voornamelijk bezig met sportieve en culturele activiteiten in de Basij. U bleef actief bij de Basij tot u in de zomer van 1397 (zomer van 2018) samen met uw echtgenote, F., en kinderen naar uw familie in Sistan en Baloechistan ging. U verbleef hier een zestal maanden en keerde uiteindelijk terug omdat de druk van uw familie op u en uw zoons te groot werd. Bij terugkomst in Teheran merkte u dat uw lidmaatschap van de Basij opgeheven was omdat u voor een te lange periode de vergaderingen niet bijgewoond had.

Toen u begin ordibehesht 1398 (eind april/begin mei 2019) terugkwam in Teheran zag u uw vriend Sh.H. nergens in de wijk of moskee. Iets minder dan tien dagen na uw aankomst besloot u met hem af te spreken en merkte u aan hem dat er iets veranderd was. U probeerde hem dit te ontfutselen, maar hij loste niets. U zag hem enkele dagen later opnieuw, vertelde hem dat u de afgelopen tien dagen niet meer naar de moskee gegaan was omdat hij niet ging en vroeg waarom hij niet gegaan was. Hierop antwoordde hij dat sinds hij niet meer ging, zijn leven beter geworden was. U besloot hem uit de tent te lokken door te zeggen dat u nu alleen zou gaan. Een week later spraken jullie nogmaals af en hadden jullie het weer over moskeebezoek. U zei dat u in de afgelopen twee weken maar twee keer geweest was en bevestigde dat er niets ergs gebeurd was door niet te gaan. Jullie hadden het hierna over wie wel en niet naar het paradijs kon gaan en of je God kon aanbidden zonder naar de moskee te gaan. Sh. vertelde u vervolgens dat hij u binnenkort ergens mee naartoe zou nemen. Twee of drie dagen later belde hij u op en zei hij dat u de dag daarop naar zijn winkel moest komen. U moest zich aan enkele veiligheidsmaatregelen houden en een bijnaam voor uzelf verzinnen. Onderweg vertelde Sh. aan u dat jullie naar een huiskerk zouden gaan. Eenmaal aangekomen werd u verwelkomd en voorgesteld aan de anderen waarna de viering begon. Begin tir 1398 (eind juni 2019) bekeerde u zich uiteindelijk tot het christendom en kreeg u een Bijbel. Diezelfde avond nog ontdekte uw echtgenote uw Bijbel en ontstond er een discussie. Enkele dagen later gaf u die Bijbel aan haar zodat zij zich gerustgesteld zou voelen. In totaal ging u zo'n zeven weken bijna elke week naar de huiskerk. Een week nadat u een laatste maal naar de huiskerk was gegaan, kwam uw schoonbroer H., de broer van uw echtgenote, op bezoek bij u thuis om uw kinderen te zien. Bij het binnengaan van de kinderkamer ontdekte hij de Bijbel die uw echtgenote daar weggestoken had. Er ontstond een ruzie tussen uw echtgenote en uw schoonbroer. De volgende twee à drie dagen belden uw schoonbroer en schoonvader u op om u te overtuigen het christendom te laten vallen, wat u weigerde

te doen. Ze hadden door dat hun pogingen tevergeefs waren. Exact een week nadat uw schoonbroer uw Bijbel gevonden had, was u op de terugweg van uw werk toen u bij het naderen van uw woning zag dat de autoriteiten er aanwezig waren. Uw schoonbroer stond op het dak en wees naar u, waarna de twee auto's van de autoriteiten u achtervolgden. Na tien minuten kon u ontkomen. Bij de inval werden uw laptop, uw andere Bijbel, twee verboden boeken en enkele pamfletten van de organisatie waar u vroeger in actief was, meegenomen. Tijdens deze inval had uw schoonbroer ruzie met uw moeder en zei hij dat het Ettela'at (Ministerie van Informatie) u zoekt. Nadat u ontkomen was aan uw achtervolgers, kreeg u een telefoontje van uw stiefvader met de vraag wat er aan de hand was dat H. naar u zocht en naar uw huis gekomen was. Hij zei dat u niet meer naar huis mocht terugkeren. U en uw echtgenote moesten naar de metro gaan, waar uw stiefvader jullie zou oppikken. Hij bracht u naar het huis van een vriend in Lavasanat. Twee of drie dagen later kwamen de autoriteiten nogmaals langs bij uw moeder en stiefvader. Voor de volgende twee maanden bleef u in Lavasanat om vervolgens op 5 oktober 2019 het vliegtuig te nemen vanuit Teheran. U vloog samen met uw echtgenote en kinderen via Oekraïne en Italië naar België, waar jullie op 14 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming indienden. In oktober 2019 en begin 2021 werden uw moeder en stiefvader opgeroepen door het Ettela'at. Ook wordt uw zus voortdurend opgebeld door uw schoonbroer waarbij hij dreigementen uit.

Hier in België ging u bij uw aankomst onmiddellijk naar de kerk in Sint-Truiden tot aan de uitbraak van corona in maart 2020. U ging in die periode tevens naar Deurne, waar u om de twee weken Bijbelstudie volgde. In de zomer van 2020 ging u driemaal naar de Iraanse kerk in Brussel. Nadat u van opvangcentrum verhuisde in de zomer van 2020, besloot u om naar de kerk in Langemark te gaan, waar u op 25 juli 2021 gedoopt werd. Ook uw echtgenote bekeerde zich na jullie aankomst in België tot het christendom.

Bij een eventuele terugkeer naar Iran vreest u omwille van uw bekering voor de Iraanse autoriteiten, uw schoonbroer en uw eigen nonkels.

Ter staving van uw identiteit en relaas legde u de volgende documenten neer: uw originele kart-e-melli (identiteitskaart); uw origineel shenasnameh (boekje van de burgerlijke stand); een attest van de kerk van Langemark opgesteld op 30 juli 2021 door J-W.V. waarin staat dat u regelmatig naar de kerk gaat en er gedoopt bent; een attest van de kerk van Sint-Truiden opgesteld door J.V. waarin staat dat u van oktober 2019 tot en met 8 maart 2020 naar de kerk ging en dat u om de twee weken Bijbelstudie in het Farsi volgde in Deurne; een kopie van uw doopcertificaat; een medisch attest opgesteld door dokter H.V. op 20 juli 2021 waarin staat dat u reeds lang lijdt aan een depressie, hiervoor medicatie neemt en dat u stress heeft voor uw onderhoud bij het CGVS; foto's van uw activiteiten in de kerk van Sint-Truiden, de Iraanse kerk in Brussel, de kerk in Langemark, de kerk in Antwerpen waar u Bijbelstudie volgde en van de religieuze online bijeenkomsten waaraan u deelnam; een USB-stick met daarop 57 foto's en 32 video's betreffende uw religieuze activiteiten en de protesten waaraan u deelnam.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U lijdt weliswaar al vele jaren aan depressie en neemt hiervoor medicatie, maar u gaf expliciet aan dat deze elementen geen negatieve impact hebben op uw vermogen om volwaardig deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud (CGVS Soheil, p. 4-5).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Hetzelfde geldt voor uw echtgenote.

Van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij gedetailleerd, consistent en coherent kan vertellen over het proces van zijn bekering en zijn geloofspraktijk zeker gezien de Iraanse context, waar een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar

en maatschappelijk niet aanvaardbaar is en waar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekken gevolgen heeft voor de verzoeker. Uw verklaringen over uw bekeringsproces kunnen evenwel niet overtuigen. U komt van een zeer religieuze achtergrond en werd door uw nonkel zelfs opgevoed om 'akhund' (mullah) te worden (CGVS S., p. 17). Hoewel u sinds uw achttiende minder praktiseerde, geloofde u nog steeds in de islam en ging u in de maand dat u voor het eerst naar de huiskerk ging nog zeker twee keer naar de moskee (CGVS S., p. 16-18 en 30). De uitleg dat u in het christendom vond wat u in de islam miste (CGVS S., p. 33), kan niet overtuigen.

Immers, iets meer dan een maand nadat u voor het eerst over het christendom hoorde en naar de huiskerk ging, bekeerde u zich reeds tot het christendom (CGVS S., p. 27, 30 en 33). Bovendien had u tot op dat moment een negatieve kijk op mensen die zich bekeerden (CGVS S., p. 31). Een vrijwillige en overtuigende bekering van de islam naar het christendom is een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis. Men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan, quod non in casu. Het is bovendien uiterst merkwaardig dat u van een gebeurtenis die dermate ingrijpend is als het moment waarop u zich bekeert niet verder raakt dan te zeggen dat dit ergens in de eerste tien dagen van de maand tir 1398 (eind juni 2019) plaatsvond (CGVS S., p. 33).

Daarnaast legt u incoherente verklaringen af over wanneer u met Sh. over het christendom begon te praten en voor het eerst naar de huiskerk ging met hem. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u een week na uw terugkeer uit Sistan en Baloechistan reeds met Sh. begon te praten over het christendom en dat u er vervolgens tien dagen lang over praatte vooraleer hij u eind ordibehesht 1398 (midden mei 2019) meenam naar de huiskerk (CGVS S., p. 27). Wat later verklaarde u dat hij de eerste tien dagen niets loste, enkel sprak over het feit dat hij niet meer naar de moskee ging, en pas een week later zei dat hij u naar ergens zou meenemen. Uiteindelijk nam hij u drie of vier dagen daarna mee naar de huiskerk en pas die dag sprak hij voor het eerst met u over het christendom (CGVS S., p. 30-31). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat u al twee of drie weken gesprekken over het christendom had met Sh. vooraleer u een eerste maal naar de huiskerk ging (CGVS F., p. 20).

Vervolgens is het niet aannemelijk dat Sh. u zo snel en schijnbaar vanuit het niets over het christendom aansprak en u meenam naar een viering in de huiskerk. Jullie waren dan wel boezemvrienden, maar u kwam uit een religieuze familie, zat jarenlang bij de lokale Basij en had, zoals reeds aangegeven, een negatieve kijk op mensen die zich bekeerden. U kon niet met zekerheid zeggen of Sh. van dit laatste op de hoogte was (CGVS S., p. 29, 31). Dat hij, niet zeker zijnde hoe u tegenover bekering stond, u zou meenemen naar een huiskerk en u daar vervolgens meerdere diensten zou kunnen bijwonen alvorens u zelf te bekeren, mist, gelet op de Iraanse context waarbij bekeerlingen in huiskerken bij ontdekking ernstige vervolging dienen te vrezen, de nodige realiteitszin. Hiermee geconfronteerd, verklaarde u dat jullie beiden de islam beu waren en dat hij uw diepste gevoelens kende (CGVS S., p. 31, 37-38). Dat hij u meenam omdat hij u goed kende, staat haaks op uw verklaring dat u niet weet of Sh. wist hoe u tegenover bekering stond, en overtuigt aldus niet als vergoelijking voor het door u beweerde handelen van Sh. De geloofwaardigheid van uw voorgehouden bekering wordt hierdoor ernstig op de helling gezet.

Bovendien weet u nauwelijks iets over de bekering van Sh., nochtans uw boezemvriend die u introduceerde tot het christendom. U weet niet hoe hij het christendom leerde kennen of wanneer. U vermoedt enkel dat het in de periode was dat u naar Sistan en Baloechistan ging. U weet niet waarom hij interesse begon te krijgen in het christendom en heeft dat ook nooit gevraagd. U weet ook niet hoe zijn bekering eraan toe ging en of daar een ceremonie mee gepaard ging (CGVS S., p. 32). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat geen tijd had om over dergelijke zaken te spreken (CGVS S., p. 38), wat een nogal verbijsterende uitspraak is gelet op het feit dat jullie boezemvrienden waren en het net hij was die u tot het christendom introduceerde. Dat u dergelijke zaken niet weet ondermijnt de geloofwaardigheid van uw bekering nog verder.

Wat betreft uw kerkgang zelf is er ook nog een tegenstrijdigheid op te merken. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vermeldde u dat u elke zondag naar de kerk ging (CGVS Vragenlijst S., vraag 3.5 ingevuld bij de DVZ op 7 oktober 2020). Op het CGVS echter verklaarde u dat er geen vaste dag was (CGVS S., p. 33). Hiermee geconfronteerd verklaarde u bij de DVZ gezegd te hebben dat het vaker op zondagen was, maar niet altijd (CGVS S., p. 38). Dat u na confrontatie louter een derde versie weergeeft, die overigens geen steun vindt in het verslag van de DVZ dat door u voor akkoord werd ondertekend, kan de vastgestelde incoherentie niet goedpraten.

Bijkomend valt ook de door u beschreven gang van zaken dat jullie om 22 u aanwezig moesten zijn voor de viering, dat jullie met wel tien tot twaalf personen in de vieringen waren en dat jullie heel stil moesten zijn en stil praten, maar dat jullie dan wel samen zongen – zelfs al deden jullie dit stillem, de grootte van

jullie groep verraadt toch een zeker geluidsniveau - en u gitaar speelde geenszins te rijmen met het nemen van voorzorgsmaatregelen om het plaatsvinden van dergelijke vieringen verborgen te houden (CGVS S., p. 34) noch met het risico dat huiskerken in Iran lopen bij ontdekking.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u zich in Iran bekeerd heeft tot het christendom en naar een huiskerk ging. Bijgevolg kan er evenmin nog enig geloof gehecht worden aan de problemen die u naar aanleiding van uw beweerde bekering ondervonden heeft, met name dat uw schoonbroer die voor de autoriteiten werkzaam zou zijn en de Iraanse autoriteiten zelf op de hoogte zouden zijn van uw bekering.

Dat er hieraan geen geloof gehecht kan worden blijkt bovendien uit een aantal ongeloofwaardige en merkwaardige elementen in uw verklaringen aangaande uw problemen.

Zo is het niet aannemelijk dat uw echtgenote nadat ze uw Bijbel ontdekt had, hierdoor overstuur raakte en deze kwijt wilde, deze toch nog een tijdlang zou bewaren en niet onmiddellijk zou wegslijten, terwijl ze dat wel wou, enkel en alleen omdat ze niet wist waar ze dat moest wegslijten (CGVS F., p. 15-16 en 22). Bovendien verstopte ze deze Bijbel onder de matras van de kinderen in hun kamer omdat ze daar enkel sliepen en er toch niemand kwam (CGVS F., p. 22), wat een toch zeer bedenkelijke plek is gelet op het feit dat uw schoonbroer toch zeker eens per maand langskwam speciaal om de kinderen te bezoeken (CGVS S., p. 15). Na confrontatie met bovenstaande elementen rechtvaardigde uw echtgenote dit door te zeggen dat zij de tijd niet vond en aan het wachten was op een geschikt moment om de Bijbel weg te smijten, dat was immers het enige wat ze wou (CGVS F., p. 26). Dat uw echtgenote geen tijd vond tussen de eerste tien dagen van tir en de 20ste of 21ste tir waarop uw schoonbroer de Bijbel vond, overtuigt, gelet op de vrees die ze had door de aanwezigheid van de Bijbel in haar huis, hoegenaamd niet. Over die Bijbel zelf legde uw echtgenote overigens tegenstrijdige verklaringen af. Bij de DVZ verklaarde ze dat er in die Bijbel een briefje zat waarop stond dat deze een cadeau voor haar was (CGVS Vragenlijst F., vraag 3.4 ingevuld bij de DVZ op 8 oktober 2020). Op het CGVS daarentegen verklaarde zij dat u voor haar een tekstje op de titelpagina in de Bijbel zelf geschreven had (CGVS F., p. 21-22). Hiermee geconfronteerd verklaarde ze dat er inderdaad een kaartje in het boek zat, maar dat de door u geschreven tekst wel degelijk in de Bijbel zelf geschreven stond (CGVS F., p. 26). Het louter aanpassen van verklaringen om deze met beide eerdere versies te laten stroken kan het vastgestelde verschil niet zonder meer opheffen. Dat uw schoonbroer dan ook nog eens zo goed als meteen de Bijbel, die in een zwarte plastic zak onder een matras verborgen zat in een kamer waar hij luidens uw echtgenote nooit binnenkwam (CGVS F., p. 22), ontdekt zou hebben, doet de wenkbrauwen nog meer fronsen.

Voorts kunnen jullie ook jullie vrees voor uw schoonbroer niet aannemelijk maken. Zo is het niet logisch dat u, nadat uw schoonbroer reeds ruzie gehad heeft met uw echtgenote na het vinden van uw Bijbel en waarna hij en uw schoonvader u dagenlang herhaaldelijk bellen, gewoon besluit thuis te blijven en nog naar uw werk te gaan alsof er niets aan de hand is (CGVS S., p. 28). Uit uw verklaringen blijkt voorts dat u een stroeve relatie had met uw schoonbroer en hij niet veel van u moest weten (CGVS S., p. 14-15). Hiermee geconfronteerd, stelde u dat u dacht dat het gewoon met praten wel opgelost zou raken en ze uw echtgenote en kinderen niets zouden aandoen (CGVS S., p. 38). Dat u dan aan de telefoon met uw schoonbroer en schoonvader expliciet weigert om afstand te nemen van het christendom en verklaart op dat pad verder te gaan (CGVS F., p. 17), terwijl uw schoonbroer in de Basij zit en uw schoonvader voor de autoriteiten werkt, houdt dan ook absoluut geen steek. Dat u ook nadat zij doorhebben dat het geen zin meer heeft met u te spreken (CGVS S., p. 28) er niet aan denkt om de gevoelige en bezwarende informatie die u in huis heeft te verwijderen, is ook niet geloofwaardig. Hiermee geconfronteerd verklaarde u dit niet gedaan te hebben omdat u toen niet wist wat de job van uw schoonbroer was (CGVS S., p. 38). Jullie verklaring dat jullie pas bij het incident dat tot jullie vlucht uit Iran leidde te weten zouden zijn gekomen dat uw schoonbroer voor de staat werkte en betrokken zou zijn bij het Ettela'at kan hoegenaamd niet overtuigen (CGVS S., p. 7, 14; CGVS F., p. 7). Uw schoonfamilie is luidens jullie verklaringen immers een religieuze familie en uw schoonvader werkte ruim 40 jaar bij de Hefasat (inlichtingendienst) van de douane, die onder controle staat van de Sepah-e Pasdaran (Korps van Revolutiewachters) (CGVS S., p. 6, 14). Het CGVS ziet dan ook niet in dat een eventuele betrokkenheid van de broer van uw echtgenote bij een dienst van het Iraanse regime, indien werkelijk waar, niet geweten zou zijn geweest. Gelet op de achtergrond van uw schoonfamilie, de ongeloofwaardigheid van het moment van de ontdekking van uw schoonbroers betrokkenheid bij het Ettela'at, de ruzie die ontstaan was omwille van de Bijbel en de context in Iran, mag er redelijkerwijze wel degelijk van uitgegaan worden dat u alles van bezwarend materiaal verwijderd zou hebben. Dat u dit niet deed, zet de waarachtigheid van uw vluchtrelaas bijkomend op de helling. Overigens is het geenszins plausibel dat uw schoonbroer, indien hij u werkelijk wilde laten arresteren, met twee auto's agenten naar uw woning zou komen op een moment dat u afwezig was.

Hij kon immers gemakkelijk uw aan- of afwezigheid achterhalen via uw echtgenote of door u te schaduwen in uw doen en laten.

Bovendien leggen u en uw echtgenote geen éénduidige verklaringen af met betrekking tot de tijdlijn waarin dit alles plaatsvond. U verklaarde dat uw schoonbroer en schoonvader u twee tot drie dagen opbelden en dat het dan nog tussen de twee à drie dagen tot een week duurde vooraleer de inval bij u thuis plaatsvond (CGVS S., p. 28). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat uw schoonbroer en schoonvader u vijf of zes dagen lang belden en dat de dag nadien de inval plaatsvond (CGVS F., p. 16-17). Bovendien verklaarde u zelf bij de DVZ dat er tien dagen tussen het vinden van de Bijbel en de inval zaten (CGVS Vragenlijst S., vraag 3.5 ingevuld bij de DVZ op 7 oktober 2020), terwijl u op het CGVS verklaarde dat dit exact een week betrof (CGVS S., p. 35). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat u er geen exacte periode zei, maar tussen de zeven à tien dagen (CGVS S., p. 38-39). Deze poging om uw beide verklaringen met elkaar in overeenstemming te doen komen, kan dit verschil niet rechtvaardigen. U maakte weliswaar gewag van het feit dat u niet goed bent met data, maar dat u wanneer u een precieze niet kent, wel bijvoorbeeld kan zeggen dat een feit een bepaald aantal weken na een datum heeft plaatsgevonden (CGVS S., p. 27). Deze uitleg kan evenwel nog steeds geen afdoende soelaas bieden voor de incoherenties tussen u en uw echtgenote.

Vervolgens vermeldde u bij de DVZ niets over uw schoonbroer die de dag na de inval nogmaals met een agent langskwam, nota bene het moment waarop hij liet vallen dat hij van het Ettela'at was (CGVS S., p. 36-37). Hiermee geconfronteerd, bevestigde u dat uw schoonbroer langskwam en dat u niet weet waarom u dat niet gezegd had (CGVS S., p. 39). U bent bovendien incoherent over dit incident. Aanvankelijk verklaarde u dat twee of drie dagen na de inval er nog één agent langskwam, maar zei u hierbij niets over uw schoonbroer die erbij betrokken was (CGVS S., p. 5) om later te verklaren dat het de dag na de inval was en dat uw schoonbroer samen met één agent langskwam (CGVS S., p. 36-37). Bovendien sprak u op het CGVS met geen woord over de autoriteiten die twee weken na de inval uw ouders contacteerden, iets wat u wel verklaarde bij de DVZ (CGVS Vragenlijst S., vraag 3.5 ingevuld bij de DVZ op 7 oktober 2020). Na confrontatie bevestigde u louter dat er contact met hen opgenomen was, maar dat ze niet opgeroepen waren (CGVS S., p. 39).

Het ongeloofwaardige karakter van jullie vluchtaanleiding wordt tot slot ook nog versterkt door de reisweg die jullie aflegden. Jullie verklaarden dat jullie legaal en met jullie eigen paspoort vertrokken uit Iran en langs de douane moesten passeren zoals iedereen (CGVS S., p. 26-27; CGVS F., p. 3, 7, 13). Dit is des te opmerkelijker aangezien uw schoonvader, die afwist van uw Bijbel en u samen met zijn zoon meermaals belde, voor de douane werkte op de luchthaven waar u het vliegtuig nam (CGVS S., p. 6-7, 36).

Uit de bovenstaande vaststellingen dat er geen enkele geloofwaardigheid kan worden toegedicht aan uw beweringen zich in Iran bekeerd te hebben tot het christendom noch aan de problemen die u hierom met de Iraanse autoriteiten zou hebben ondervonden, vloeit tevens voort dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat de Iraanse autoriteiten heden op de hoogte zouden zijn van uw betrokkenheid in een ver verleden bij een illegale oppositiegroepering via uw neef M.N. (O.V. (...)) door oude pamfletten en aankondigingen alsook artikelen over de leider van de groepering die nog op uw inbeslaggenomen laptop gestaan zouden hebben (CGVS S., p. 20, 36). Overigens is het hoe dan ook niet geloofwaardig dat u dergelijke oude informatie jarenlang zou hebben bijgehouden en zelfs op uw nieuwe laptop zou hebben overgezet daar uw neef en andere leden gearresteerd waren geweest om hun activiteiten – uw neef zou voor zover u weet hierom zelfs een jaar in de gevangenis gezeten hebben – en uzelf uiteindelijk afstand had genomen van de organisatie omdat u het al bij al niet zo een interessante groep vond (CGVS S., p. 20-21). Dat u dergelijke gevoelige en risicovolle informatie van een voor u niet langer interessante groep, wetende wat de gevolgen konden zijn, toch vele jaren zou hebben bijgehouden en dit louter als herinnering, mist de nodige overtuigingskracht. Voor wat deze oppositieactiviteiten vele jaren terug op zich betreffen, dient besloten te worden dat u hierom persoonlijk in Iran nooit problemen ondervonden heeft, dat u na stopzetting van uw activiteiten uw leven gewoon heeft kunnen voortzetten en dat u zich nadien zelfs bij de Basij heeft kunnen aansluiten. U bevestigde dat uw activiteiten van destijds geen verband houden met de reden waarom u Iran ontvluchtte (CGVS S., p. 20-21). Gezien dit alles dient dan ook vastgesteld te worden dat u geen geloofwaardige elementen heeft aangehaald op grond van uw politiek activisme in een ver verleden een actuele vrees voor vervolging te moeten koesteren.

Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt bovendien een ernstige negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa, ter staving waarvan u enkele attesten, een doopcertificaat, en foto's en video's van uw religieuze activiteiten neerlegde.

Gezien uw kerkbezoek een voortzetting is van uw beweerde bekering in Iran, daar waar deze bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er aan uw beweegredenen om in België naar de kerk te gaan geen enkel geloof gehecht worden. Het CGVS betwist niet dat u in België naar de kerk gaat, maar dit blijkt dan ook louter omwille van opportunistische redenen te zijn. Uw kerkbezoek in België toont bijgevolg de oprechtheid van uw bekering niet aan aangezien duidelijk is dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. De door u in verband met uw religieuze surplace activiteiten neergelegde bewijsstukken getuigen dus louter van een formele bekering en niet van een werkelijke verinnerlijkte bekering.

Voor wat betreft de bekering van uw echtgenote tot het christendom dient hieraan toegevoegd te worden dat ook deze ongeloofwaardig is. Vooreerst is er het verhaal van de Armeense vrouw dat zij ziet als een teken. Dit verhaal is echter compleet ongeloofwaardig in de context van de Armeense gemeenschap in Iran. Het risico dat een Armeense vrouw neemt om in het openbaar, op een bus een Bijbel door te geven aan iemand die zij totaal niet kent en daarbij zou zeggen dat ze de Bijbel eens moet lezen (CGVS F., p. 15 en 17-18), is buiten alle proporties. Hiermee geconfronteerd, rechtvaardigde uw echtgenote dit door te zeggen dat ze het ook niet weet en dat die vrouw als christen hiermee weg zou kunnen komen (CGVS F., p. 26). Deze bewering houdt in de Iraanse context waarin het trachten te bekeren van moslims als een groot misdrijf gezien wordt echter geen steek. Dat uw echtgenote, die nog steeds als moslima door het leven ging, deze Bijbel uit schrik en tegelijk respect omdat ze dit niet kon teruggeven toch maar aannam (CGVS F., p. 17-18), komt in diezelfde context ook niet overtuigend over. Daar komt nog bovenop dat ze die Bijbel drie jaar lang bijgehouden zou hebben vooraleer hem weg te smijten toen ze met u zou trouwen, zonder ooit stilgestaan te hebben bij de gevolgen van wat er zou gebeurd zijn als haar familie die had gevonden (CGVS F., p. 18), iets wat allerminst overtuigt gelet op de zeer religieuze achtergrond van haar familie en de schrik die ze reeds ervoer bij het aannemen van het boek.

Voorts kunnen haar verklaringen over haar bekering tot het christendom in België niet overtuigen. Uw echtgenote ging naar de kerk omdat ze alleen thuis was en u kon haar overtuigen door te zeggen dat mensen niet met haar zouden spreken en de kinderen er konden spelen. Het is dan ook vreemd dat zij er nooit aan dacht om naar een moskee te gaan, ze was toen nog steeds een gelovige moslima en kon ook daar naartoe gegaan zijn met de kinderen (CGVS F., p. 11). Uw echtgenote verklaarde geïnteresseerd te zijn geraakt door de sfeer en liefde die er in de kerk was (CGVS F., p. 11), maar in de kerk vond alles plaats in het Nederlands en hier was ook geen tolk die kon helpen vertalen (CGVS S., p. 25). Zij las de Bijbel niet, had geen kennis over het christendom en verdiepte er zich niet in. Het enige wat uw echtgenote deed was zich focussen op de uiterlijke aspecten van de misvieringen (CGVS F., p. 11). Zij erkende dat haar kennis over het christendom niet uitgebreid was, maar dat ze toch overtuigd raakte door de goedheid van de mensen en hoe ze door hen behandeld werd. Uw echtgenote erkende tevens dat dit enkel was wat zij meegemaakt had en dat deze personen niet noodzakelijk representatief waren voor het christendom in het algemeen, net zoals dat omgekeerd ook voor de islam het geval is (CGVS F., p. 11-12). Een vrijwillige en overtuigde bekering van de islam naar het christendom is, zoals hierboven reeds aangehaald, een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis. Men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan, wat ook in het geval van uw echtgenote duidelijk niet aan de orde is. Dat zij zich in de zomer van 2020 bekeerde tot het christendom (CGVS F., p. 8) zonder zich hier op enige manier in verdiept te hebben, wijst niet op een waarachtige bekering, maar op een bekering die door opportunistische bedoelingen tot stand kwam. Dit wordt enkel versterkt door het geven dat uw echtgenote voordien een religieuze moslima was, de islam lief had en zelfs de beperkingen die haar opgelegd werden een plaats kon geven (CGVS F., p. 8-9). Geconfronteerd met het feit dat ze als gelovige moslima zonder zich te verdiepen bekeerde tot het christendom, rechtvaardigde ze dit door te zeggen dat zij hier in België de keuze had en dat ze het christendom gekozen heeft op basis van de vriendschap en de liefde (CGVS F., p. 26-27), wat een weinig diepgaande en doordachte motivering betreft. Gelet op dit alles kan ook aan de bekering van uw echtgenote geen geloof meer gehecht worden.

Jullie activiteiten op de sociale media doen aan voorgaande vaststellingen betreffende het onoprechte karakter van jullie christelijke geloofsbelijdenis geen afbreuk. Immers, gelet op jullie ongeloofwaardige bekering tot het christendom en bijgevolg het onoprechte karakter van jullie facebookposts, blijkt uit niets dat het voor jullie onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Iran de christelijke inhoud van jullie sociale media uit te wissen.

Betreffende de door jullie in België uitgevoerde geloofsactiviteiten – jullie kerkgang en de verkondiging van jullie geloof middels jullie facebookprofielen - kan nog worden toegevoegd dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming.

Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – jullie hebben dit evenwel, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten - jullie bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat jullie zich bij terugkeer als christen zullen gedragen -, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen moet geconcludeerd worden dat jullie er niet in slagen aannemelijk te maken dat jullie bekering tot het christendom is ingegeven door een werkelijke, verinnerlijkte bekering, noch dat jullie omwille van jullie opportunistische bekering een gegronde vrees voor vervolging of risico op ernstige schade zouden lopen bij terugkeer naar Iran.

Aangaande uw politiek getinte surplace activiteiten moet vooreerst opgemerkt worden dat bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland de reële kans op vervolging/moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang zijn. Hierbij moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistisch karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden.

Uw politieke activiteiten in België, die u aan de hand van een aantal foto's aantoonde, blijken zeer gelimiteerd te zijn. U verklaarde in totaal zeven of acht keer aan een betoging deelgenomen te hebben, waarvan drie keer aan de Iraanse ambassade. U verklaarde nooit zelf een betoging georganiseerd te hebben en hier nooit gesproken te hebben, u was er een gewone deelnemer zoals de anderen (CGVS S., p. 22-24). U verklaarde daarnaast dat u ooit met de media sprak op een van die betogingen. U heeft echter geen enkel idee welk medium dat was, en hoorde enkel van een Koerdische bewoner uit uw centrum dat dit een Koerdische omroep was, maar weet hier verder niets over te zeggen. Er werd u gevraagd om deze verklaringen hard te maken en bewijs hiervan door te sturen (CGVS S., p. 24), wat u evenwel niet te doen. Bovendien blijkt uit de door u neergelegde foto's en video's dat u bij uw betogingen aan de Iraanse ambassade zich steevast als christen profileerde. Gelet op de vaststelling dat uw bekering tot het christendom ongeloofwaardig is, moet uw deelname aan deze betogingen gezien worden als opportunistische pogingen om in België een asielstatus te bemachtigen. Herhaald kan worden dat informatie van het CGVS aangeeft dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat hoofdzakelijk personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – wat u niet aangetoond heeft (cf. supra) – bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Deze bevinding geldt ook voor betogingen die plaatsvinden aan diplomatieke posten.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen moet worden geconcludeerd dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat u omwille van politieke betrokkenheid in loco een gegronde vrees voor vervolging moet koesteren of een reëel risico op ernstige schade zou lopen bij terugkeer naar Iran.

De informatie waarop het CGVS zich in deze beslissing beroept, is in kopie als bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande argumentatie niet ombuigen. Aan uw identiteit en nationaliteit wordt niet getwijfeld. Ook het feit dat u aan depressie lijdt staat niet ter discussie, maar noch dit, noch de medicatie die u hiervoor neemt, heeft, zoals hierboven reeds aangestipt, naar eigen zeggen een invloed op uw persoonlijk onderhoud (CGVS S., p. 4-5). De overige stukken kwamen hierboven allemaal al aan bod.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

- De bestreden beslissing inzake verzoekster, F.K., luidt als volgt:

U werd gehoord op 3 augustus 2021 van 9u16 tot 12u57 en van 14u08 tot 16u02 op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die het Farsi machtig is. Uw advocaat, meester Didier Luzeyemo Ndolao loco meester Hajarpi Chatchatrian, was gedurende het hele persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U bent afkomstig uit Teheran en bezit de Iraanse nationaliteit. Toen u ongeveer twintig jaar oud was, zat u op een bus toen een Armeense dame die u niet kende naast u kwam zitten en u een Bijbel toeschoof waarbij ze zei dat u dit moest lezen. U had door wat dit was en stak de Bijbel snel weg. De volgende drie jaar bewaarde u deze Bijbel in uw kleerkast zonder deze ooit te lezen. Vlak voordat u met S. B. trouwde en met hem ging samenwonen liet u die Bijbel opnieuw achter in een bus. Hoewel deze gebeurtenis geen directe invloed had op uw bekering, zag u dit achteraf als een teken.

Kort na nieuwjaar 1398 (Perzische kalender, stemt overeen met eind maart 2019 in de Gregoriaanse kalender) keerde u terug van bezoek aan de familie van uw echtgenoot in Sistan en Baloechistan omdat de familie van uw man bepaalde verwachtingen had over de opvoeding van uw kinderen en jullie onder druk zette. In khordad 1398 (eind mei tot eind juni 2019) begon u veranderingen in uw man te zien en maakte u vaak ruzie met hem omdat u niet wist wat er aan de hand was. In de eerste dagen van tir 1398 (eind juni 2019) had u nogmaals ruzie met uw echtgenoot en doorzocht u zijn rugzak. U vond hier een Bijbel in. Enerzijds was u blij dat het niet om een andere vrouw ging, maar anderzijds was u woedend dat uw echtgenoot zoiets in zijn bezit had. U stond erop dat hij die Bijbel teruggaf aan de persoon die het hem gegeven had, maar dit weigerde hij te doen. Uiteindelijk besloot hij de Bijbel aan u te geven. U bewaarde deze in de kamer van de kinderen naast hun matras. Op 20 of 21 tir 1398 (11 of 12 juli 2019) kwam uw broer H. op bezoek om de kinderen te zien. Toen hij hun kamer binnenging, vond hij de Bijbel die u daar verstopt had. Hierop volgde er een ruzie tussen u en uw broer, waarna hij wegging met de Bijbel. De volgende vijf à zes dagen belden uw broer en vader vaak naar uw echtgenoot om hem te overtuigen in het belang van de kinderen, en zichzelf, te stoppen met het christendom. Uw echtgenoot weigerde hieraan toe te geven. De laatste dag dat zij belden zei Soheil expliciet dat hij dit pad verder zou bewandelen. De volgende dag, op 27 of 28 tir 1398 (18 of 19 juli 2019) kwam uw broer met enkele agenten langs bij jullie thuis. Zowel uw echtgenoot als u waren afwezig. Volgens uw schoonmoeder werden bij de inval door de autoriteiten een laptop, enkele boeken en een andere Bijbel van S. meegenomen. Toen uw echtgenoot onderweg was om zijn lunch thuis op te halen, merkte hij dat er agenten aan het huis waren. Hij probeerde om te draaien, maar werd gespot door uw broer, waarna hij achtervolgd werd. Na dit incident doken jullie twee maanden onder in Lavasanat. Eén of twee dagen na de inval kwam uw broer met een agent nogmaals langs bij uw schoonmoeder en stelden ze zich voor als agenten van het Ettela'at (Ministerie van Informatie). Begin oktober 2019 gingen uw schoonouders voor ondervraging naar het Ettela'at. Uiteindelijk besloten jullie op 5 oktober 2019 in het bezit van jullie eigen paspoort en een visum voor Italië met het vliegtuig Iran te verlaten en naar België te vliegen, waar jullie op 14 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming indienden.

Uw echtgenoot begon reeds in oktober 2019 naar de kerk in Sint-Truiden te gaan. Hoewel u nog in de islam geloofde, wou u niet alleen zijn en dus besloot u na een maand met hem mee te gaan. De manier waarop de mensen met u spraken en de liefde en de sfeer die in de kerk heersten, zorgden ervoor dat u ook interesse begon te tonen in het christendom en voortaan elke week begon terug te komen. U bleef naar de kerk gaan tot aan de uitbraak van corona in maart 2020. In de zomer van 2020 ten slotte gaf u uw hart aan Jezus Christus. Nadat u van opvangcentrum verhuisd was in de zomer van 2020, besloot u om naar de kerk in Langemark te gaan, waar u op 25 juli 2021 gedoopt werd.

Bij een eventuele terugkeer naar Iran vreest u omwille van uw bekering voor de Iraanse autoriteiten, uw broer en de nonkels van uw echtgenoot.

Ter staving van uw identiteit en relaas legde u de volgende documenten neer: uw originele kart-e-melli (identiteitskaart); uw origineel shenasnameh (boekje van de burgerlijke stand); de originele shenasnamehs van uw kinderen Be. en Ba.; een attest van de kerk van Langemark opgesteld op 30 juli 2021 door J.W.V. waarin staat dat u regelmatig naar de kerk gaat en er gedoopt bent; een attest van de kerk van Sint-Truiden opgesteld door J.V. waarin staat dat u van oktober 2019 tot en met 8 maart 2020

naar de kerk ging en geen Bijbelstudie kon volgen omwille van de kinderen; alsook diverse foto's en video's van uw christelijke activiteiten in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die ter zake door uw echtgenoot B., S. (O.V. (...)) werden uiteengezet. In het kader van zijn verzoek werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

[idem bestreden beslissing verzoeker, S.B.]

Derhalve kan ook ten aanzien van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ook de door u neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande appreciatie. Noch aan uw identiteit en nationaliteit, noch aan die van uw kinderen wordt getwijfeld. De stukken ter staving van uw religieuze activiteiten in België tonen, net zoals reeds ten aanzien van uw echtgenoot werd besloten, in de gehele context van uw opportunistische bekering, hoogstens een formele – en niet een werkelijke verinnerlijkte - bekering aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een schending aan van de volgende bepalingen:

“Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.
Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.
Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”

Verzoekers stellen dat de bestreden beslissingen ten onrechte twijfelen aan hun bekeringsproces. Er is immers geen logische verklaring voor een innerlijk proces. Het betreft evenmin een precieze wetenschap. De bestreden beslissing tracht een innerlijk procedé te rationaliseren, doch dit is evenwel niet mogelijk is. Zelfs iets heel kleins kan iemand prikkelen om zich aangetrokken te voelen tot een bepaald geloof. Men kan dus niet op basis van eigen aanvoelen het bekeringsproces van verzoekers als vreemd te bestempelen en het op basis daarvan als ongeloofwaardig afwijzen.

Wat de vermeende tegenstrijdigheden qua data betreft, stellen verzoekers dat ze geen agenda bijhielden met exacte data, doch ze een inschatting maken van de gebeurtenissen.

Voorts stellen verzoekers dat het niet is omdat Sh. geen volledige uitleg gaf over zijn eigen bekeringsproces dat dit afbreuk doet aan hun geloofwaardigheid. In plaats van verzoekers te trachten overtuigen met woorden en met zijn eigen persoonlijk bekeringsproces heeft Sh. ervoor geopteerd om verzoekers zelf te laten ervaren wat het christendom inhoudt en heeft hij hen via de huiskerken laten kennis maken met het christendom om zelf een oordeel te vellen of ze al dan niet openstonden om het christendom te omarmen.

Inzake de vermeende tegenstrijdigheden tussen de verklaringen bij het Commissariaat-generaal en de Dienst Vreemdelingenzaken stellen verzoekers dat zij zich initieel moesten beperken tot korte samenvattingen. Verzoekers verklaarden tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat zij meestal zondag naar de kerk gingen. Er was geen vaste dag. Dit is wat zij verklaard hebben bij de Dienst Vreemdelingenzaken en verduidelikten bij het Commissariaat-generaal.

Verzoekers hekelen ook de subjectieve motivering van de besteden beslissing. Verzoekers hebben alles verteld zoals het werkelijk gebeurde. Dat de gang van zaken "*de wenkbrauwen doet fronsen*" kan bezwaarlijk als een objectief argument beschouwd worden om het relaas van verzoekers in twijfel te trekken.

Verder herhalen verzoekers dat ze niet samen met de kinderen alles konden achterlaten en zomaar wegvlugten nadat de broer van verzoekster de Bijbel had ontdekt in de kamer van de kinderen. Ze hadden nog steeds de ijdele hoop dat hij zijn familiale band met verzoekers en hun kinderen bovenop zijn afkeer voor het christendom zou kunnen zetten en dat zij het probleem zouden kunnen uitpraten. Verzoekers hadden niet gedacht dat het een dergelijke vaart zou lopen, noch waren zij op de hoogte van het feit dat de broer van verzoekster dusdanig betrokken was bij het Ettala'at.

Waar de bestreden beslissingen het vreemd vonden dat ze met hun paspoorten het land hebben kunnen verlaten terwijl de vader van verzoekster op de luchthaven werkte, stellen verzoekers dat de vader van verzoekster bij de douane werkte en geen invloed had op de vluchten en/of weet had wie er op welke vlucht zat. Bovendien hebben verzoekers veel geld betaald om de luchthaven te kunnen verlaten.

Voorts benadrukken verzoekers de voortzetting van hun geloof in België. Zij gaan hier nog wekelijks naar de kerk, zij komen ook openlijk uit voor hun geloof, ook op sociale media, nemen deel aan betogingen als christen, ook voor de Iraanse ambassade.

Minstens dient er aangenomen te worden dat verzoekers het begin van bewijs hebben voorgelegd van hun bekering. De bestreden beslissingen kunnen de overvloed aan bewijzen onder de vorm van foto's, video's, getuigenissen en sociale media niet zomaar naast zich neerleggen.

Verzoekers halen landeninformatie aan waaruit de vervolging van christenen in Iran moet blijken.

2.2. De Raad onderzoekt de verzoeken om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekers al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. De bestreden beslissing oordeelde op goede gronden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door hen opgeworpen vrees daar verzoekers weinig gedetailleerde verklaringen afleggen met betrekking tot hun bekering (i), hun verklaringen doorspekt zijn met tegenstrijdigheden (ii), verzoekers niet aannemelijke verklaringen aflegden met betrekking tot hun problematiek (iii) en de door hen voortgezette geloofsbelijdenis getuigt van een opportunistisch karakter (iv).

Verzoekers kunnen de terechte vaststellingen van de bestreden beslissingen niet weerleggen door het volharden in hun verklaringen, het bekritisieren van de gevolgtrekking van de bestreden beslissingen, vergoelijkingsen aan te voeren en te verwijzen naar de algemene situatie van christenen in Iran.

Vooreerst kunnen verzoekers geen afbreuk doen aan de vaststelling dat hun verklaringen over hun bekeringsproces diepgang ontbreken door te stellen dat het bekeringsproces een procedé is dat voor elke persoon anders is en zich niet laat rationaliseren.

Hoewel elke bekering zich op een individueel niveau ontwikkelt, kan van verzoekers om internationale bescherming die beweren zich te hebben bekeerd verwacht worden dat zij kunnen uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. Verzoekers om internationale bescherming moeten gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van hun algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van hun kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten.

Dit geldt des te meer wanneer de verzoekers om internationale bescherming afkomstig zijn uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoekers om internationale bescherming. Gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissingen, kunnen verzoekers' verklaringen omtrent hun oprechte bekering tot het christendom echter niet overtuigen.

Verzoekers kunnen verder niet worden gevolgd waar deze menen dat er geen sprake is van tegenstrijdigheden in hun verklaringen. Ze poneren dat de vermeende tegenstrijdigheden enkel het gevolg zijn van het feit dat verzoekers geen agenda bijhielden met de exacte data. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen blijkt echter dat de vastgestelde tegenstrijdigheden geen loutere foutieve data betreffen, maar een geheel andere tijdslijn van gebeurtenissen vooropstellen. Zo merkten de bestreden beslissingen terecht op dat:

"Zo verklaarde u aanvankelijk dat u een week na uw terugkeer uit Sistan en Baloechistan reeds met Sh. begon te praten over het christendom en dat u er vervolgens tien dagen lang over praatte vooraleer hij u eind ordibehesht 1398 (midden mei 2019) meenam naar de huiskerk (CGVS S., p. 27). Wat later verklaarde u dat hij de eerste tien dagen niets loste, enkel sprak over het feit dat hij niet meer naar de moskee ging, en pas een week later zei dat hij u naar ergens zou meenemen. Uiteindelijk nam hij u drie of vier dagen daarna mee naar de huiskerk en pas die dag sprak hij voor het eerst met u over het christendom (CGVS S., p. 30-31). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat u al twee of drie weken gesprekken over het christendom had met Sh. vooraleer u een eerste maal naar de huiskerk ging (CGVS F., p. 20)."

Verzoekers kunnen deze tegenstrijdigheden niet verschonen door te wijzen op het ontbreken van een agenda noch door te stellen dat de gebeurtenissen al drie jaar oud zijn. Gezien de bekering ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoekers en centraal staat in hun asielaanvraag, mag men coherente verklaringen van hen verwachten, *quod non*.

Voorts stelde de bestreden beslissing terecht vast dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker niet op de hoogte was van de details van het bekeringsproces van Sh., die verzoeker zelf zou bekeren:

"Bovendien weet u nauwelijks iets over de bekering van Sh., nochtans uw boezemvriend die u introduceerde tot het christendom. U weet niet hoe hij het christendom leerde kennen of wanneer. U vermoedt enkel dat het in de periode was dat u naar Sistan en Baloechistan ging. U weet niet waarom hij interesse begon te krijgen in het christendom en heeft dat ook nooit gevraagd. U weet ook niet hoe zijn bekering eraan toe ging en of daar een ceremonie mee gepaard ging (CGVS S., p. 32). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat geen tijd had om over dergelijke zaken te spreken (CGVS S., p. 38), wat een nogal verbijsterende uitspraak is gelet op het feit dat jullie boezemvrienden waren en het net hij was die u tot het christendom introduceerde. Dat u dergelijke zaken niet weet ondermijnt de geloofwaardigheid van uw bekering nog verder."

De Raad merkt hierbij op dat gezien de Iraanse context en de verstreckende gevolgen van een bekering van verzoeker toch enige interesse kan worden verwacht omtrent het bekeringsproces van zijn beweerde boezemvriend die tevens de sleutelfiguur was in diens eigen bekering.

Verzoekers trachten de vastgestelde incoherenties in hun verklaringen op dit punt tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en de persoonlijke onderhouden te minimaliseren door hun verklaringen afgelegd tijdens de persoonlijke onderhouden te bevestigen. Ze poneren dat ze tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken werden aangemaand om alles kort en bondig uit te leggen en niet de kans kregen om eventuele onduidelijkheden of misverstanden uit te klaren. De Raad merkt op dat verzoekers bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen werden dat van hen wordt verwacht dat ze kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeven die tot hun vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoekers geenszins van hun medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk hun asielmotieven te vermelden van bij aanvang van de procedure.

Bovendien betreffen de vastgestelde incoherenties kernelementen van verzoekers' relaas, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat ze deze elementen correct weergeven. Dat verzoekers tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans niet kregen om eventuele onduidelijkheden of misverstanden uit te klaren, betreft nog een blote bewering. De Raad stelt vast dat verzoekers' verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan hen werden voorgelezen en dat ze deze voor akkoord hebben ondertekend, zodat ze zich uitdrukkelijk akkoord verklaard hebben met de inhoud ervan.

Waar verzoekers stellen dat ze hun verklaringen hebben gedaan zoals de gebeurtenissen zich in werkelijk voordeden en stellen dat de gevolgtrekking van de bestreden beslissingen subjectief is en bijgevolg niet kan worden aanvaard merkt de Raad op dit verweer de motieven van de bestreden beslissingen niet in een ander daglicht plaatst.

Verder kan de bestreden beslissing worden gevolgd waar deze stelt dat het niet geloofwaardig is dat verzoekers gewoon thuis bleven nadat hun bijbel werd ontdekt door de broer van verzoekster. Verzoekers verklaren hierbij dat ze niet op de hoogte waren van de overheidsactiviteiten van deze broer. Verzoekers gaan hierbij echter voorbij aan de vaststellingen van de bestreden beslissingen waarbij dienstig werd aangetoond dat de familie van verzoekster een zeer religieuze familie was met diepe overheidsbanden en het bijgevolg niet geloofwaardig is dat men niet op de hoogte was van de werkzaamheden van de broer van verzoekster. Verzoekers stellen vervolgens dat ze niet zomaar konden wegvlugten en dat ze hoopten dat ze zich nog konden verzoenen met verzoeksters familie. Gezien het profiel van de familie van verzoekster, met name een religieuze familie die veelal voor de overheid werkte, is het niet geloofwaardig dat verzoekers werkelijk geloofden dat ze hun christelijke overtuigingen konden vergoelijken tegenover hun familieleden. Waar verzoekers stellen dat ze niet zomaar konden vertrekken, stelt de Raad vast dat dit een blote bewering betreft die overigens wordt tegengesproken door het gegeven dat ze een week nadat de broer van verzoekster de bijbel ontdekten wel degelijk wegvlugtten (Notities persoonlijk onderhoud S., stuk 4, p. 28). De Raad wijst tenslotte nog op de tegenstrijdigheden die werden vastgesteld door de bestreden beslissingen omtrent de tijdlijn van de gebeurtenissen met de familie van verzoekster.

Verzoekers kunnen evenmin geloofwaardig maken dat ze probleemloos en legaal de luchthaven konden verlaten terwijl de vader van verzoekster was tewerkgesteld op de douane van diezelfde luchthaven. Verzoekers stellen dat de vader van verzoekster geen invloed had op de vluchten en wie er op zat. Niettegenstaande dat de vader van verzoekster mogelijk niets rechtstreeks was betrokken bij het vluchtverkeer, ook al werkte hij voor de inlichtingendienst van de douane, is het niet aannemelijk dat verzoekers niet geseind waren bij de autoriteiten, temeer daar ze voordien werden opgespoord door de Ettela'at op bevel van de broer van verzoekster.

Verzoekers stellen nog dat er ten onrechte geen geloof wordt gehecht aan hun bekering en verwijzen naar hun voortgezette engagement in België alsook naar de bewijsstukken die werden neergelegd ter staving. Verzoekers gaan echter volledig voorbij aan de terechte beoordeling van de bestreden beslissingen als volgt:

“Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt bovendien een ernstige negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa, ter staving waarvan u enkele attesten, een doopcertificaat, en foto's en video's van uw religieuze activiteiten neerlegde. Gezien uw kerkbezoek een voortzetting is van uw beweerde bekering in Iran, daar waar deze bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er aan uw beweegredenen om in België naar de kerk te gaan geen enkel geloof gehecht worden. Het CGVS betwist niet dat u in België naar de kerk gaat, maar dit blijkt dan ook louter omwille van opportunistische redenen te zijn. Uw kerkbezoek in België toont bijgevolg de oprechtheid van uw bekering niet aan aangezien duidelijk is dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. De door u in verband met uw religieuze surplace activiteiten neergelegde bewijsstukken getuigen dus louter van een formele bekering en niet van een werkelijke verinnerlijkte bekering.”

“Voorts kunnen haar verklaringen over haar bekering tot het christendom in België niet overtuigen. Uw echtgenote ging naar de kerk omdat ze alleen thuis was en u kon haar overtuigen door te zeggen dat mensen niet met haar zouden spreken en de kinderen er konden spelen. Het is dan ook vreemd dat zij er nooit aan dacht om naar een moskee te gaan, ze was toen nog steeds een gelovige moslima en kon ook daar naartoe gegaan zijn met de kinderen (CGVS F., p. 11). Uw echtgenote verklaarde geïnteresseerd te zijn geraakt door de sfeer en liefde die er in de kerk was (CGVS F., p. 11), maar in de kerk vond alles plaats in het Nederlands en hier was ook geen tolk die kon helpen vertalen (CGVS S., p. 25).

Zij las de Bijbel niet, had geen kennis over het christendom en verdiepte er zich niet in. Het enige wat uw echtgenote deed was zich focussen op de uiterlijke aspecten van de misvieringen (CGVS F., p. 11). Zij erkende dat haar kennis over het christendom niet uitgebreid was, maar dat ze toch overtuigd raakte door de goedheid van de mensen en hoe ze door hen behandeld werd. Uw echtgenote erkende tevens dat dit enkel was wat zij meegemaakt had en dat deze personen niet noodzakelijk representatief waren voor het christendom in het algemeen, net zoals dat omgekeerd ook voor de islam het geval is (CGVS F., p. 11-12).

Een vrijwillige en overtuigde bekering van de islam naar het christendom is, zoals hierboven reeds aangehaald, een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis. Men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan, wat ook in het geval van uw echtgenote duidelijk niet aan de orde is. Dat zij zich in de zomer van 2020 bekeerde tot het christendom (CGVS F., p. 8) zonder zich hier op enige manier in verdiept te hebben, wijst niet op een waarachtige bekering, maar op een bekering die door opportunistische bedoelingen tot stand kwam. Dit wordt enkel versterkt door het geven dat uw echtgenote voordien een religieuze moslima was, de islam lief had en zelfs de beperkingen die haar opgelegd werden een plaats kon geven (CGVS F., p. 8-9). Geconfronteerd met het feit dat ze als gelovige moslima zonder zich te verdiepen bekeerde tot het christendom, rechtvaardigde ze dit door te zeggen dat zij hier in België de keuze had en dat ze het christendom gekozen heeft op basis van de vriendschap en de liefde (CGVS F., p. 26-27), wat een weinig diepgaande en doordachte motivering betreft. Gelet op dit alles kan ook aan de bekering van uw echtgenote geen geloof meer gehecht worden.

Jullie activiteiten op de sociale media doen aan voorgaande vaststellingen betreffende het onoprechte karakter van jullie christelijke geloofsbelijdenis geen afbreuk. Immers, gelet op jullie ongeloofwaardige bekering tot het christendom en bijgevolg het onoprechte karakter van jullie facebookposts, blijkt uit niets dat het voor jullie onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Iran de christelijke inhoud van jullie sociale media uit te wissen.

Betreffende de door jullie in België uitgevoerde geloofsactiviteiten – jullie kerkgang en de verkondiging van jullie geloof middels jullie facebookprofielen - kan nog worden toegevoegd dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – jullie hebben dit evenwel, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten - jullie bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat jullie zich bij terugkeer als christen zullen gedragen -, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.”

“Aangaande uw politiek getinte surplace activiteiten moet vooreerst opgemerkt worden dat bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland de reële kans op vervolging/moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang zijn. Hierbij moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistisch karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden.

Uw politieke activiteiten in België, die u aan de hand van een aantal foto's aantoonde, blijken zeer gelimiteerd te zijn. U verklaarde in totaal zeven of acht keer aan een betoging deelgenomen te hebben, waarvan drie keer aan de Iraanse ambassade. U verklaarde nooit zelf een betoging georganiseerd te hebben en hier nooit gesproken te hebben, u was er een gewone deelnemer zoals de anderen (CGVS S., p. 22-24). U verklaarde daarnaast dat u ooit met de media sprak op een van die betogingen. U heeft echter geen enkel idee welk medium dat was, en hoorde enkel van een Koerdische bewoner uit uw centrum dat dit een Koerdische omroep was, maar weet hier verder niets over te zeggen. Er werd u gevraagd om deze verklaringen hard te maken en bewijs hiervan door te sturen (CGVS S., p. 24), wat u evenwel niet te doen. Bovendien blijkt uit de door u neergelegde foto's en video's dat u bij uw betogingen aan de Iraanse ambassade zich steevast als christen profileerde. Gelet op de vaststelling dat uw bekering tot het christendom ongeloofwaardig is, moet uw deelname aan deze betogingen gezien worden als opportunistische pogingen om in België een asielstatus te bemachtigen. Herhaald kan worden dat informatie van het CGVS aangeeft dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat hoofdzakelijk personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – wat u niet aangetoond heeft (cf. supra) – bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Deze bevinding geldt ook voor betogingen die plaatsvinden aan diplomatieke posten.”

Verzoekers weerleggen de bovenstaande vaststellingen op geen enkele manier.

Wat de aangehaalde landeninformatie betreft waaruit blijkt dat bekeerlingen in Iran worden gevolgd, kan deze gezien het ongeloofwaardige karakter van verzoekers' verklaringen geen vrees in hoofde van verzoekers aannemelijk maken.

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift verder geen concrete of dienstige argumenten aan die de overige motieven in de bestreden beslissing kunnen weerleggen of in een ander daglicht stellen. De motivering in de bestreden beslissingen is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op hun asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Ze tonen niet aan dat ze in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet. Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat ze in geval van een terugkeer naar Iran een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP